

Dobrodružství Podkína Jednouchého pokračují

TVORY Chmurného lesa

štonožka

KIERAN LARWOOD

Твори Чмұрнеho лeса

KIERAN LARWOOD

Dobrodružství Podkina Jednouchého pokračují

TVORY Chmúrneho lesa

3

Preložila Zdenka Buntová

štonožka

Kieran Larwood
The Five Realms: The Beasts of Grimheart

Text and illustrations p. 6 © Kieran Larwood, 2018

Illustrations © David Wyatt, 2018

First published in 2018 by Faber & Faber Limited

Bloomsbury House,
74–77 Great Russell Street,
London WC1B 3DA

Translation © 2019 by Zdenka Buntová

Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

Všetky práva sú vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani prenášať v akejkoľvek podobe či akýmkoľvek spôsobom – elektronicky, mechanicky, fotokopírovaním, nahrávaním alebo inak – bez predchádzajúceho písomného súhlasu vlastníka autorských práv.

Z anglického originálu The Five Realms:
The Beasts of Grimheart (Faber & Faber Limited, London 2018)
preložila Zdenka Buntová.

Redigovala Magdaléna Havlíková.

Technická redaktorka Helena Oleňová.

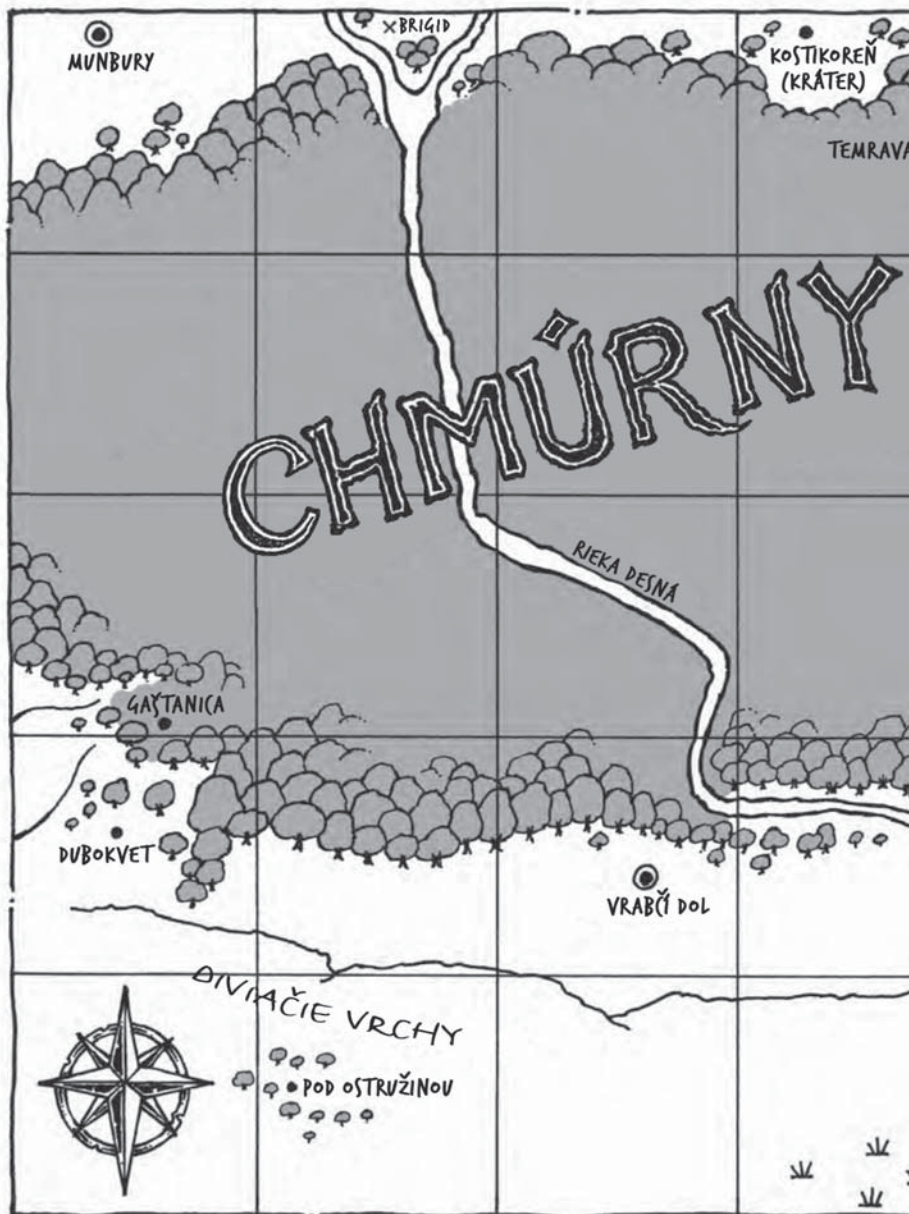
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Stonožka, Bratislava
v roku 2019 ako svoju 1 453. publikáciu v elektronickej podobe.

Prvé vydanie.

Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava.

ISBN 978-80-551-6856-2

Venujem Piper

LES

Prológ

Hovorí sa, že na počiatku čias bohyne Estra a Nixha zostúpili na Laniku, Gormalecha Požierača sveta zahnali do podzemia a potom Laniku zaplnili životom (a aj smrťou, čo bolo úlohou Nixhy): rastlinami, stromami, hmyzom, rybami. A králikmi.

Sestry-bohyne sa rozhodli zveriť správu sveta králikom, ktoré vedeli chodiť a rozprávať ako kedysi dávno-pradávno pred nimi Pravekí. Bohyne dali králičím kmeňom oheň, prístrešia a Dvanásť darov na ochranu pred zlom.

No stále niečo chýbalo.

Žitie – ozajstné žitie – nie je nič, ak o ňom nemá kto rozmýšľať, povedala si Estra. Rozmýšľať, rozprávať, spievať a odovzdávať myšlienky a skúsenosti tým, čo prídu po vás (až si Nixha urobí svoju prácu), aby sa mohli poučiť a ďalej ich rozvíjať.

Život je jeden veľký príbeh, rozmýšľala bohyňa. *No kto ho bude rozprávať?*

Pozvala Klariona, aby sa pridal k nej a Nixhe a stal sa bohom piesní a príbehov. Klarion si vybral určité králiky a vdýchol im schopnosť kedykoľvek sa preniesť do ríše myšlienok a predstavivosti, vidieť svet trochu inak a pomocou slova, hudby alebo obrazu odovzdať toto videnie iným. Tak sa zrodili bardi.

Zakrátko sa Päť kráľovstiev zaplnilo piesňami, príbehmi, básňami a maľbami. Hneď sa v nich žilo lepšie.

Bardi usúdili, že to treba osláviť (bardi zbožňujú kadejaké slávnosti), a dohodli sa, že raz ročne, keď sa stojaté kamene z čierneho obsidiánu známe ako Čierny kruh roztrbliecu v jarnom slnku, usporiadajú uprostred Diviacích vrchov v údolí oddeľujúcom Enderby a Orestad bardský festival.

Tam budú popíjať, tancovať, dajú si tetovať uši, no čo bolo najdôležitejšie – vymenia si s ostatnými bardmi príbehy a piesne a budú ich šíriť ďalej.

Klarionov festival bol šťastné miesto, plné radosti a veselia: pestré šiatre, vystúpenia akrobatov, plno farieb a hluku a k tomu súťaž o pohár Najvyššieho barda. Všade znel spev, medovina tiekla potokom. Bardi tam postretali starých priateľov a našli aj nových.

Tohoročné oslavy však dopadli inak.

Keď sa bardi ráno zobudili, dozvedeli sa, že Najvyšší bard v noci zomrel. Smiech sa premenil na slzy, spev na trúchlenie a zo slávností sa stal pohreb.

Po každého králiku si raz príde Nixha a každá pieseň či príbeh majú svoj koniec. Čas určený Najvyššiemu bardovi vypršal. Ostatní bardi sa postarajú, aby jeho slová a príbehy žili ďalej.

No najprv sa s ním rozlúčia.

PRVÁ KAPITOLA

Dym

„Prečo plačeš?“
„Bard a jeho učeň Ru stáli pri obsidiánových kameňoch Čierneho kruhu a pozerali dolu do údolia zaplneného šiatrami, pódiami a vlajkovými stožiarimi. Kamene zo sopečného skla sa trblietali v rannom slnku, obloha bola modrá, motýle poletovali z kvetu na kvet. Nádherný začiatok dňa.

No bard s námahou potláčal vzlyky. Stískal ústa, zatínal päste, až sa mu chvelo celé telo, ale oči ho prezradili: vykotúlali sa z nich slzy, stiekli mu po nose a kvapkali na plášť.

„Prečo si smutný?“ opýtal sa Ru. Barda ešte nikdy nevidel plakať. Potiahol ho za nohavice a brada sa mu roztriasla. Starec nevládal rozprávať, len nemo ukázal do údolia. Mala to byť slávnosť: každoročné stretnutie bardov z celých Piatich kráľovstiev plné príbehov, ság a veselých piesní. A tu zrazu pohreb!

Srdcom festivalu bolo veľké šesťuholníkové pódium s pestrými vlajkami na stožiaroch. Ešte včera večer pred ním sedelo obecenstvo a so zatajeným dychom sledovalo vystúpenia bardov. Hneď zrána pódium rozobrali, dosky rozrúbali, postavili z nich pohrebnú hranicu a na nej teraz pod dúhovými vlajkami a vencami z narcisov ležalo telo Najvyššieho barda. *Musel zomrieť v noci*, domyslel si Ru. Teraz budú všetci trúchliť.

Okolo hranice sa už schádzali bardi. Vyobliekali sa do svojich najpestrejších šiat, na palice si uviazali farebné stuhy a ešte aj srst' si pomalovali krikľavou oranžovou, fialovou a zelenou. Z úbočia, kde stál Ru, to vyzeralo, akoby sa nad údolím zrazilo niekoľko dúh a zasypali ho úlomkami.

Králiček sa pri pohľade na pestré zástupy zháčil

a poškrabkal sa za uchom. „Na pohreby sa chodí v čiernom, nie?“ poznamenal. „A títo sa vyfintili ako na karneval.“

„On... on odjakživa... nenávidel čiernu,“ vytisol bard, potláčajúc vzlyky. Dolu vzplanula fakľa a navršené drevo vzápätí oblizli plamene. Dúhové vlajky vzbĺkli, sčerneli a premenili sa na franforce.

„Ty si ho poznal?“ opýtal sa Ru, ktorému nešlo do hlavy, prečo by mal jeho majster žialiť za niekým, koho videl iba na javisku.

„Veľmi dobre,“ prikývol starec.

Nad hranicou sa dvihol stĺp dymu. Bardi do nej nahádzali kadidlo a bylinky a Ru aj z diaľky zachytil závan pačuli a levandule. Voňavé biele kúdoly roznášal vietor.

„Tak prečo nie sme dolu s ostatnými?“ začudoval sa. Bard ho vyhnal z postele, len čo začalo svietať, a Ru sa už tešil na ďalší deň plný zážitkov. Prísť o ne sa mu videlo nefér.

„Lebo,“ odsekol bard. Vystrel ruku, akoby chcel zachytiť dym, čo sa lenivo kúdolil hore údolím, zašepkal „dovidenia“, zvrchol sa a ťahal Rua preč.

*

Celé predpoludnie pochodovali po hrebeni Diviacích vrchov smerom na východ. Bard kráčal tak rýchlo, že Ru ledva lapal dych. Mal aspoň tisíc otázok, no nevládal ich vysloviť (čo, ako si domyslel, bol bardov prefíkaný plán). Bublali mu v hlave, a keď bard konečne zastal, aby si trocha oddýchli, otázky z Rua vykypeli ako z hrnca.

„Kde si sa spoznal s Najvyšším bardom? Ako zomrel? Prečo sme museli odísť tak narýchlo? Má to niečo spoločné s tvojím skutočným menom? Ako sa vlastne voláš? Prečo mi to nechceš povedať? Kam teraz ideme?“

Bard sa zvalil na zem, vystrel nohy, zastonal, potom sa natiahol do mäkkého šedivníka a zadíval sa do nekonečnej modrej oblohy bez jediného obláčika.

„Prečo sa so mnou nechceš rozprávať? Hneváš sa, že sa priveľa vypytujem? Preto si ticho?“

Bard neodpovedal, no dlaňou potľapkal miesto vedľa seba. Ru vzdychol, palicu a ruksak zhodil na zem a ľahol si vedľa svojho majstra.

„Ak ti poviem, prečo sme museli odísť, sľúbiš mi, že vydržíš byť aspoň päť minút ticho?“ spýtal

sa bard a Ru si uvedomil, že starcov hlas znie zne-
pokojene a trocha pridusene.

„Skúsim,“ prikývol.

„Ako som povedal, Najvyššieho barda som po-
znal veľmi dobre. V detstve mi nahrádzal otca. Bol
som maličký, keď môj vlastný otec zomrel.“

„Ako zomrel?“ vyhrkol Ru, no hneď si zahryzol
do jazyka v strachu, že prerušil prísun informácií,
ktorých sa konečne dočkal.

„To ťa nemusí zaujímať,“ odvetil bard. „Najvyš-
ší bard – v tých časoch ešte chodil po krajine ako
obyčajný potulný bard – ma vychoval a naučil ma
všetko, čo viem. Rád by som zostal pri jeho pohreb-
nej hranici, spieval s ostatnými a rozprával o ňom,
lenže to by bolo priveľmi nebezpečné.“

„Prečo nebezpečné?“ Ru sa posadil a vytreštil
naňho oči. „Teraz máš na mysli oheň a to pačuli?“

„Nie,“ pokrútil hlavou jeho majster. „Mám ne-
priateľov. Idú po mne, preto sa skrývam pod ka-
pucňou. Nikomu nesmiem prezradiť, kto som.“

„Prečo ťa naháňajú? Čo si urobil?“ pípól Ru celý
bez seba od vzrušenia.

„Nič napínavé,“ uzemnil ho bard, „len som roz-

prával nesprávne príbehy nesprávnym poslucháčom, to je všetko.“

„Tí, čo ťa hľadajú, nosia čierne plášte?“ opýtal sa Ru. „A pod nimi dlhé meče?“

„To je veľmi pravdepodobné,“ prisvedčil bard a silno kráľíčkovi stisol ruku. „Ty si na slávnostiach niekoho videl? Nieкто nás sledoval?“

„Na slávnostiach nie.“

„Aha, takže zasa zafungovala tvoja bujná fantázia,“ vydýchol si bard.

„Mýliš sa,“ povedal Ru a ukázal na chodník vedúci po hrebeni. „Jeden je tamto... pozoruje nás.“

„Čo?“ Bard vyskočil a zadíval sa na západ. A naozaj. Ani nie päťdesiat metrov od nich sa týčila nehybná postava v dlhom plášti a s kapucňou na hlave. Bard zazrel pošvu, rukoväť meča a na nej labu so sivou srstou.

„Do potkaních fúzov!“ zahrešil, schmatol batoh, palicu a chcel utekať opačným smerom, na východ, no tam stáli ďalšie dve postavy. Na chlp rovnaké ako tá prvá. Nebolo kam uniknúť, úbočia po oboch stranách hrebeňa klesali do dolín príliš strmo.

„Dostali nás, však?“ zašepkal Ru a ústa sa mu roztriasli.

„Prepáč, mrzí ma to,“ odvetil bard, klesol na zem a čakal. Postavy sa nenáhľivo pohli k nim.

*

Sedel medzi vápencovými balvanmi a šedivníkom, počúval pomalé kroky zabijakov a pozeral do krajiny pod sebou. Z chrbta Diviačích vrchov bol nádherný výhľad na oceán všetkých odtieňov zelenej, čo sa rozprestieral až po obzor.

Chmúrny les.

Zvláštne, pomyslel si. Desím sa toho viac než rok, no keď to konečne prišlo, nijakú hrôzu necítim.

Bola to pravda – naplnil ho pokoj. Teraz sa stane to najhoršie, čo si vedel predstaviť, a neexistuje nič, čím by to mohol zastaviť. Všetky obavy, strach a napätie sa rozplynuli, cítil iba smútok: za priateľmi, za malým Ruom, za sestrou, za bratom.

Podkin. Už sa s ním nestretne. Naozaj mal zostať Pod ostružinou trocha dlhšie. Tuhšie objas brať pri rozlúčke...

No napraviť sa to už nedalo.

Znova sa zahľadel na nekonečný les a myslel na